

Tillräknad Rättfärdighet

Därför räknades det honom till rättfärdighet (Rom 4:22)

Det är uppenbart att ämnet rättfärdiggörelse betraktas utifrån total avsaknad av någon som helst egen rättfärdighet utifrån uttrycket *det räknades, eller tillräknades honom till rättfärdighet*. Frasen, som aposteln använder den här, poängterar med tydlighet att Gud i sin suveräna nåd är tillfreds i sin relation till syndaren, så att han med tanke på den som ingen rättfärdighet har, låter konsekvenserna bli desamma som om han hade haft det. Detta kommer sig emellertid av relationen det har till något som verkligen är rättfärdigt. Det är uppenbart från de tidigare verserna att detta är kraften bakom uttrycket.

I den näst sista versen framkommer detta när aposteln lägger tyngden i sitt argument på Guds fria nåd, i den gammaltestamentliga texten om Abraham, och på ordet *räknad*, eller *tillräknad*. Det är ju detta sätt som han förutsätter att Gud ska visa sin nåd på, alltså genom att räkna något som rättfärdigt, i sitt kommande handlande med Abraham, som inte var något rättfärdigt i sig själv.

Och i nästa vers som omedelbart följer på texten: ”Den som har gärningar får sin lön, inte av nåd utan som förtjänst,” översätts med *får* samma ord som tidigare översatts *räknad* och *tillräknad*, vilket innebär detsamma som om aposteln hade sagt, ”För den som har gärningar, behövs ingen gåva av nåd, eller tillräknad rättfärdighet, då ju förtjänsten som följer orsakar så att säga en rättfärdighet. För den som har gärningar, han har det som är rättfärdighet i sig själv, och som med rätta förtjänar lön.”

Det hela blir ännu mer klart av de ord som följer, ”*Därför uttalar också David sin saligprisning över den människa som Gud tillräknar rättfärdighet utan gärningar*” (Rom 4:6). Vad kan avses med att

tillräkna rättfärdighet utan gärningar, utom att tillräkna rättfärdighet till den som inte har någon egen?